

שאינה בת זוגו⁽⁹⁾.

אמר רבי שמואל בר נחמן: לכל דבר יש תמורה, ותחליף חוץ מאשת נעורים. כמו שנאמר: "ואשת נעורים כי תמאס". פירוש: הנביא ישעיה ממשיל את עם ישראל לאשת נעורים שאינה נמאסת בעיני בעלה, ואף אם כועס עליה לא יתמיד המיאוס, ויחזירה, כן "אמר אלהיך, ברגע קטון עצבתיך וברחמים גדולים אקבצך" הרי שאין תמורה לאשת נעורים.

מספרת הגמרא: מתני לה [צ"ל ליה] שנה לו רב יהודה לרב יצחק בריה בנו: אין אדם מוציא קורת רוח אלא מאשתו הראשונה. כמו שנאמר: "יהי מקורך ברוך ושמה מאשת נעוריך"

כב-ב

אמר לו רב יצחק לאביו: כגון מאן, כמו מי? אמר לו רב יהודה לבנו: כגון אמך שהיתה אשת נעורי, ומצאתי בה קורת רוח.

ומקשה הגמרא: איני! הלא אינו כן, והא והלא בפעם אחרת מקרי ליה קרא לפניו רב יהודה לרב יצחק בריה פסוק זה: "ומוציא אני מר ממות את האשה אשר היא מצודים וחרמים". ואמר ליה רב יצחק לאביו: כגון מאן כמו מי, כלומר מי היא האשה הדומה למצודים וחרמים, והיא מרה ממות. ואמר ליה רב יהודה לבנו: כגון אמך?!

מתרצת הגמרא: אכן, הכל אמת. מיתקף תקיפא, היא היתה אשה תקיפה, אבל עיבורא מעברא במלה, היתה נוחה

במסכת סוטה מסופר, שריש לקיש פתח דרשתו בפרשת סוטה: אין מזווגין לו לאדם אשה אלא לפי מעשיו, שנאמר: "כי לא ינוח שבט הרשע על גורל הצדיקים".

ועל זה אמר רבה בר בר חנה אמר רבי יוחנן: קשה לפני המקום לזווגם, אותם שהם לפי מעשיהם כמו קריעת ים סוף, שנשתנו סדרי בראשית.

ודרשתו היא: שנאמר: "אלהים מושיב יחידים ביתה מוציא אסירים בכושרות". ודרשינן: הקב"ה מושיב להם לאיש ואשה יחידים — בית, דהיינו שמזווגם יחד, (אל תקרי מוציא אסירים אלא: כמוציא אסירים. כלומר, כמו שהוציא את בני ישראל ממצרים. אל תקרי בכושרות, אלא: בכי ושירות בכי למצריים ושירה לבני ישראל ששרו על הים) הרי ששווה זיווגו של אדם לקריעת ים סוף.

ומקשה הגמרא: איני?! האם כך הוא הדבר, שזיווגו של אדם הוא לפי מעשיו?! אם הם צדיקים או רשעים, והא והרי אמר רב יהודה אמר רב: ארבעים יום קודם יצירת הולד — בת קול יוצאת פירוש: גזירה מן השמים ואומרת: בת פלוני לפלוני, והרי קודם יצירת הולד לא נודע מי יהיה צדיק או רשע, דהכל בידי שמים חוץ מיראת שמים. וקשה, ששני המאמרים סותרים זה את זה?

ומתרצת הגמרא: לא קשיא, הא שאמר רב שמכריזין בשמים לפי המזל, הוא בזווג ראשון, והא שאמר רבי יוחנן שמזווגין לפי המעשים, הוא בזווג שני, וקשה לזווגן לפי

9. כתב ה"תורת חיים" שלפי מסקנת הגמרא שמאמר רבי יוחנן הוא בזווג שני, מבואר היטב

להתרצות ומעברת על מידותיה.

אמר רב שמואל בר אבוןא משמיה דרב: אשה לפני נישואיה גולם היא, ככלי שלא נגמר, ואינה כורתת ברית אהבה וידידות אלא למי שעשאה כלי. כלומר, לבעלה הראשון, שגמר יצירתה. כמו שנאמר "כי בועליך עושיך, ה' צבאות שמו". שבפסוק זה נמשלו בני ישראל לאשת נעורים, כביכול לפני הקב"ה, וכתוב שם "בועליך עושיך", הרי שהבועל אשה עושה אותה כלי.

תנא שנינו בכריתא: אין איש מת אלא לאשתו, ואין אשה מתה אלא לבעלה, כלומר, שהם המצטערים והאבלים האמיתיים.

ודרשין מפסוקים: אין איש מת אלא לאשתו, כמו שנאמר: "וימת אלימלך איש נעמי". ואין אשה מתה אלא לבעלה כמו שנאמר שאמר יעקב אבינו: "ואני בבואי מפרדן ארם מתה עלי רחל" היינו שמתה עליו.

שנינו במשנתנו: אין רואין אותו כשהוא מסתפר.

תנו רבנן: מלך מסתפר מצוה עליו להסתפר בכל יום. כהן גדול מסתפר מערב שבת לערב שבת ולא ישהה יותר מכך. כהן הדיוט מסתפר אחד לשלושים יום.

הגמרא מבארת את הברייתא, והטעם במלך וכהן גדול וכהן הדיוט.

מלך מסתפר בכל יום, משום שנאמר: "מלך ביופיו תחזינה עיניך".

כהן גדול מסתפר מערב שבת לערב שבת, אמר רב שמואל בר נחמן אמר רבי יוחנן: הואיל ומשמרות הכהנים מתחדשות מתחלפים בכל שבת ושבת, וכדי שמשמר הנכנס יראנו ביופיו, לכן מסתפר בערב שבת.

כהן הדיוט מסתפר אחד לשלושים יום דכתיב בספר יחזקאל בנבואתו על הכהנים: "וראשם לא יגלחו [פאת הראש] ופרע לא ישלחו [לא ירבו בגידול שער] כסום יכסמו את ראשיהם" [והגמרא תבאר].

ויליף ודורשים גזירה שוה — פרע פרע מנזיר, כתיב הכא בכהנים "פרע לא ישלחו" וכתיב התם בנזיר "גדל פרע שער ראשו", מזה לחלן בנזיר הצריך לגדל פרע, הריהו גידול לפחות של שלושים יום, אף כאן בכהנים, שאסור להם לגדל פרע, הריהו גידול של שלושים יום.

ותנן נמי וכן שנינו במשנתנו במסכת נזיר: פתם נזירות הוא של שלושים יום.

והתם בנזיר מנא לן מאיזה דרשה דרשה המשנה שהיא של שלושים יום?

אמר רב מתנה: דאמר קרא בפרשת נזיר: "קדש יהיה גדל פרע שער ראשו", המלה "יהיה" בגימטריא תלתיין הוו במספר

ושירות על זווגם השני. וכן מדויק הלשון "וקשה לזווגם" כי קשה לפני בעל הרחמים לדחות זווגם הראשון, רח"ל, כמו שהיה קשה לפניו להטביע מעשי ידיו בים סוף.

הדרשה מהפסוק "יחידים", שהם נשארו יחידים מזווגם הראשון. וכן נדרש "בכושרות" [עיין רש"י סוטה ב' א'] בכי ושירות, שזווג זה יש בו בכי על זווגם הראשון שנתאלמן ונתאלמנה,

שלושים.

ועל דרשה זו מהפסוק "וראשה לא יגלחו ופרע לא ישלחו" מקשה הגמרא, שיתכן וכוונת הנביא יחזקאל שלא יגדלו פרע אפילו עד שלושים יום.

אמר ליה רב פפא לאביי: למה אמרה הבריייתא שכהן הדיוט מסתפר לסוף שלושים יום, **אימא**, הרי יתכן לומר שכוונת הנביא היא: **לא לירבי כלל** שאסור להם לגדל אפילו עד שלושים יום?

אמר ליה אביי לרב פפא: **אי כתיב** אם היה כתוב: **"לא ישלחו פרע"**, היינו דורשים כמו דקא **אמרת**, כדבריך: **"לא ישלחו"** אסור להם לגדל — **"פרע"** עד שיעור פרע, שהוא שלושים יום. אבל, **השתא** עתה **דכתיב:** **"ופרע לא ישלחו"** משמע: **"פרע"** שכבר גדל כשיעור פרע — **ליהוי**, מותר לו לגדל, ואילו יותר מכך, **שלוחי לא ישלחו**, לא יגדלו.

עתה דנה הגמרא, למה מותר לכהנים בזמן הזה שאין בית המקדש לשלח פרע ראשם.

ומקשה הגמרא: **אי הכי**,⁽¹⁰⁾ שהאיסור נלמד מגזירת הכתוב, **האידינא** בזמנינו, **נמי**, כמו כן יהיו אסורים בגידול שער?

ומתוצת הגמרא: כיון שבסמוך לפסוק זה נאמר: **"ויין לא ישתו כל כהן בכואם אל החצר הפנימית"**, לכן אנו למדים: **דומיא** דיין שדינו דומה לאיסור שתית יין, **מה** שתית יין **בזמן ביאה**, בזמן שבית המקדש קיים, שבאים שם לעבוד עבודת הקודש **הוא**

דאסור, ואילו **שלא בזמן ביאה שרי**, מותר, **אף פרועי ראש**, **בזמן ביאה אסור**, ו**שלא בזמן ביאה שרי**.

ומקשה הגמרא: והאם יין **שלא בזמן ביאה שרי**, **והא תניא** הלא שנינו ברייתא שמשמע ממנה שכהנים אסורים בשתיית יין אף שלא בזמן ביאה!?

הכהנים היו חלוקים לעשרים וארבע משמרות שכל משמרת עבדה שבוע אחד, דהיינו, משבת לשבת. וכל משמרת היתה חלוקה לשבעה בתי אב, שכל אחד מהם עבד יום אחד.

ושנינו שם בברייתא: כל כהן המכיר בזמן הזה משמרתו ומשמרת בית אב שלו, כלומר, שלפי הסדר היום הוא יום שהיה ראוי בו לעבוד, אסור בשתיית יין כל היום ההוא, ואם מכיר משמרת שלו ואינו מכיר בית אב שלו, הריהו אסור לשתות כל אותו שבוע, ואם אינו מכיר לא משמרתו ולא בית אב, הריהו אסור לשתות יין כל השנה.

והטעם: כיון שאנו מצפים שמהרה יבנה בית המקדש, לכן צריך להיות מוכן לעבודת המקדש, וכהן שתוי יין פסול לעבודה, ועבודתו מחוללת.

והמשך הבריייתא הוא:

רבי אומר: אומר אני: אם נחשוש לכך צריך להיות הדין, שכל **הכהנים** יהיו **אסורין לשתות יין לעולם** בכל השנה, ואפילו אם הוא יודע שעתה אינו זמן משמר שלו, משום ש"מהרה יבנה בית המקדש", ולא ימצאו

10. בחידושי הר"ן מבאר: אי אמרת בשלמא שהאיסור לגדל פרע הוא משום כבוד בעלמא,

כהנים אחרים, או שמא ישתנה סדר השמרות, והוא יצטרך לעבוד, אבל, מתלונן רבי מה אעשה שתקנתן קלקלתן, כלומר, הקילקול בערבוב סדר המשמרות, שאין הכהנים יודעים משמרותיהם, היא תקנתן, שיוכלו לשתות יין כל השנה. שאינו חושש לגזור איסור שתיית יין משום מהרה יבנה בית המקדש⁽¹¹⁾.

כהנים אחרים, או שמא ישתנה סדר השמרות, והוא יצטרך לעבוד, אבל, מתלונן רבי מה אעשה שתקנתן קלקלתן, כלומר, הקילקול בערבוב סדר המשמרות, שאין הכהנים יודעים משמרותיהם, היא תקנתן, שיוכלו לשתות יין כל השנה. שאינו חושש לגזור איסור שתיית יין משום מהרה יבנה בית המקדש⁽¹¹⁾.

ומתרצת הגמרא: מן התורה אסורים בשתיית יין רק בזמן ביאה, ובזמן הזה מותר, ולכן מותרים גם בשילוח פרע. אלא, שרבנן גזרו על שתיית יין בזמן הזה, ולא גזרו על שילוח פרע. והטעם שגזרו על שתיית יין —

ואמר אביי: כמאן שתי כהני האידינא, כפי מי נוהגים עתה הכהנים ששותים יין? כרבי!

התב, באיסור שתיית יין, היינו טעמא שגזרו עליו חכמים, משום מהרה יבנה בית

מכלל⁽¹²⁾ דברים אלו משמע [וכן כתבה שם הברייתא במפורש], דרבנן, שאר התנאים,

מורה עליו שחסרונו משכחו ומונעו מלימנות, ובטוחין אנו בו שאין המשמרות מחזרין אחריו, ושתה עד שתבקע כריסו". כי המאירי מפרש הסוגיא בזמן שבית המקדש קיים, עיין שם לפי דרכו [ועיין בהערה הבאה] וכן מפרש הערוך לנר לדעת הרמב"ם.

לכן יש לומר שהכבוד הוא לכבוד עבודת בית המקדש, ולא בזמן הזה. אבל כיון שנלמד מגזירת הכתוב, קשה: אם כן האידינא נמי?

12. הרא"ש בתוספותיו מביא בשם רבינו מאיר, שלולי דברי רבי היינו אומרים, שחכמים שאמרו: כל כהן המכיר משמרתו וכו', מדברים בזמן שבית המקדש קיים, ורבי מדבר בזמן הזה. ומתורן למה הביאו מרבי לדייק שחכמים חולקים, הלא חולקים במפורש [ורש"י במסכת תענית נדחק בדבר, עיי"ש]. וכן האריך בחידושי הר"ן.

11. כן פירש רש"י. והיד רמ"ה מקשה עליו, דאם כן היה לו לרבי לומר במפורש, שאין חוששין למהרה יבנה בית המקדש".

אבל היד רמ"ה מבאר: שדיוק הגמרא הוא מדברי אביי, שאמר שמה שאנו שותים האידינא הוא כרבי, משמע שלא כרבנן, משמע שרבנן חולקים על רבי.

לכן מפרש: תקנתו קלקלתו, שכיון שחבר בית המקדש והתקלקל ידיעת משמרתו, אותה הקלקלה גורמת שאינו זמן ביאה, והיא תקנתו שיותר בשתיית יין, ועתה כל זמן שבית המקדש חרב מותר בשתיית יין, ולא חיישינן לשמא יבנה.

ועוד מפרש: תקנתו שהרי גם נשכח אם היה בית אבותיו קבועין בכלל במשמרות. [משמע שסובר שלא כל הכהנים היו קבועין במשמרות. צ"ע].

13. וכתב בחידושי הר"ן, שאף מה שאמר אביי שאנו נוהגין האידינא כרבי, הוא משום שעת הדחק, שקשה להימנע משתיית יין, ולא משום

ורבינו חננאל מפרש: שאף אם יבנה בית המקדש יצטרך ישיבת בית דין של הכהנים לקבוע באיזה יום הוא משמרתו.

וכן כתב הרמב"ם בפרק א' מהלכות בית המקדש (הלכה ז') ועיין שם בראב"ד. והמאירי מפרש: "קלקלתו תקנתו, וסגנון שלו

המקדש, ובעינינו, אנו זקוקים שיהיה [מוכן] כהן הראוי לעבודה. ואם יהיה שתוי יין, ליכא, לא יוכל לעבוד העבודה.

ומקשה הגמרא: אם כן, הכא נמי, גם בשילוח פרע, יגזרו חכמים כן, ויאמרו: בעינא כהן הראוי לעבודה, וליכא, לפי שאינו יכול לעבוד בגידול פרע.

ומתרצת הגמרא: הכא, בגידול פרע, אם יבוא המשיח פתאום להיכלו, אפשר, יש לו עדיין לכהן אפשרות דמספר, להסתפר, ועייל, (14) וליכנס לבית המקדש.

ומקשה הגמרא: התם נמי, גם אם הוא שתוי יין, אפשר דניים פורתא, יכול לישון קצת ועייל וליכנס לבית המקדש, שהרי שינה מפיגה את היין?

דאמר רב אחא: הליכת דרך באורך מיל או ושינה כל שהוא — מפיגין את היין.

ומתרצת הגמרא: מה שאמרו שדרך מיל ושינה כל שהיא מפיגין את היין, הוא רק בשתייה מועטת, אבל בשתייה מרובה אינם מפיגין את היין.

ולאו האם לא איתמר עלה בארנו את דברי רב אחא: אמר רב נחמן אמר רבה בר אבוח: לא שנו שמפיגין את היין אלא

שישתה שיעור מועט כדי רביעית, אבל אם שתה יותר מכדי רביעית, לא די שאינם מפיגים, אלא כל שכן דדרך טורדתו מבלבלתו, ושינה משכרתו.

וממילא, החילוק ברור, בשתיית יין גזרו חכמים, שמא יהיה שתוי ומהרה יבנה בית המקדש, ולא יוכל להפיג מעליו יינו, אבל בשער מגודל לא גזרו, כי בקלות יכול להסתפר ולעבוד עבודה.

רב אשי מחלק חילוק אחר: האיסור לעבוד שתוי יין חמור יותר מהאיסור לעבוד פרוע ראש, ולכן גזרו חכמים — בזמן הזה — בשתיית יין, ולא גזרו בשילוח פרע.

רב אשי אמר: שתויי יין דמחלי [מלשון חול, חולין] את העבודה, היינו שעבודתו פסולה, שהקרבן פסול, ולכן גזרו בהו רבנן שגם בזמן הזה אסורים לשתות יין, ואילו פרועי ראש דלא מחלי עבודה, לכן לא גזרו בהו רבנן.

שנאמר בתורה "וידבר ה' אל אהרן לאמר, יין ושכר אל תשת אתה ובניך אתך בבאכם אל אוהל מועד, ולא תמותו". ובהמשך כתוב "ולהבדיל בין הקודש ובין החול", משמע: בין עבודה קדושה לבין עבודה מחוללת. הרי שכהן שעבד שתוי יין — עבודתו מחוללת. ואילו כהן שעבד פרוע ראש, לא

הרא"ש, דאף שהכהנים טמאין וצריכין הזאה שלישי ושביעי, מכל מקום הותרו בעבודת ציבור, דטומאה הותרה בציבור. ועיין בערוך לנר שהקשה, שטומאה הותרה בציבור הוא רק בטומאת מת, ולא בשאר טומאות.

שההלכה כרבי, דהרי אין ההלכה כרבי נגד דעת חכמים. ולכן מקשה הגמרא שגידול שער שאינו שעת הדחק, למה לא נפסוק כרבנן שאסור בזמן הזה. ועיין ביד רמ"ה.

14. וכתבו התוס' במסכת תענית וכן בתוס'

שתויי יין דמחלי שהם מחללים עבודה, אף פרועי ראש דמחלי [מחלי] עבודה, שאם הוקשו, הוקשו לכל דבר.

וקשה על רב אשי שתירץ וחילק ששתויי יין מחללים עבודה, ואילו פרועי ראש אינם מחללים עבודה?

ומסקנת הגמרא: אכן קשיא. קשה על רב אשי (15).

וכיון שלמדנו בהיקש מהמקרא בספר יחזקאל, כי כמו ששתויי יין במיתה כן פרועי ראש, מקשה רבינא: איך אפשר ללמוד דין מספר יחזקאל?

אמר ליה רבינא לרב אשי: האי דין זה שפרועי ראש במיתה, עד דלא אתא עד שלא בא יחזקאל, מאן אמרה, מי אמר דין זה, הלא אינו כתוב בתורה?!

ענה לו רב אשי: ולטעמיה, לדבריך שהקשית קושיא זו, למה לא הקשית על הא דאמר רב חסדא על אותה ברייתא שהובאה למעלה, האומרת שערל שלא נימול מסיבת אונס, כגון שמתו אחיו מחמת מילה, פסול לעבודה וביאר רב חסדא, דבר זה, שכהן ערל פסול לעבודה, מתורת משה רבינו לא למדנו שלא כתבה התורה, עד שבא יחזקאל ולימדנו. שכתוב שם בספר יחזקאל "כל בן נכר ערל לב [כהן שנתנכרו מעשיו לאביו שבשמים, ולבו ערל, כלומר מומר], וערל בשר לא יבא

נאמר בו שעבודתו מחוללת — אף שעבר על איסור — ולכן לא גזרו בו חכמים בזמן הזה.

הגמרא מקשה על רב אשי, ולדעת המקשן גם פרועי ראש שעבדו, עבודתן מחוללת.

מיתבי ממה ששינונו בברייתא: ואלו עבירות שענשם במיתה בידי שמים: פרועי ראש ושתויי יין.

ומוכיחה הגמרא: בשלמא שתויי יין, עונשם מיתה בידי שמים, דכתיב "יין ושכר אל תשת אתה ובניך ולא תמותו", כדי שלא תמותו, משמע שאם יעבדו שתויי יין ימותו, [ואין הכוונה למיתת בית דין, כי אז היה צריך להיות כתוב במפורש "מות יומת"]. אלא פרועי ראש, מנא לך, מנין לנו שעונשו מיתה בידי שמים?

ובהכרח, דאיתקיש השווי שתויי יין לפרועי ראש, שכתובים ביחד בספר יחזקאל.

כתיב "וראשם לא יגלחו ופרע לא ישלחו". וכתיב [בתריה בהמשך] "ויין לא ישתו כל כהן בבואם אל החצר הפנימית", ולכן דרשו חכמים: מה שתויי יין במיתה — אף פרועי ראש במיתה.

כל זה מבואר בסוגיא אחרת. ועתה מקשה המקשן:

ומינה, ומאותו ההיקש אפשר לדרוש: מה

דאיתקש, אבל לאחולי עבודה לא איתקש. ולפי הבנת התוס' והידושי הר"ן גורסים גירסה זו אחרי תירוצו של רב אשי על קושיית רבינא, עיין בתוס'.

15. לפי גירסתנו מסקנת הגמרא היא בקושיא על רב אשי. וכן גרס רש"י.

אבל לפי גירסה במסכת תענית (י"ז, ב') מתרץ רב אשי: לא! כי איתקש — למיתה הוא

אל מקדשי לשרתני" (16).

תנא שנינו ברייתא: כמין תספורת לוליינית.

ולמה לא הקשית "עד דלא בא יחזקאל מאן אמרה", מי אמר לדין זה.

מאי תספורת לוליינית?

אמר רב יהודה אמר שמואל: תספורתא יחידאה נאה ומיוחדת.

אלא מה הטעם שלא הקשית, ביודעך גמרא גמירי לה, הדין היה בידם מהלכה למשה מסיני, ואתא יחזקאל ואסמכה אקרא, והסמיכה על הפסוק, כלומר כתבה בספרו. ולכן, חכי נמי, גם הדין של פרועי ראש גמרא גמירי לה, ואתא יחזקאל ואסמכה אקרא. (וכי גמירי הלכה — למיתה, לאחולי עבודה לא גמירי).

ומבארת הגמרא: חיכי דמי איך היתה עשויה?

אמר רב אשי: ראשו של שער זה בצד עיקרו של זה, שלא יעלה שער אחד על חבירו.

באותו הפסוק בספר יחזקאל כתוב "כסום יכסמו את ראשיהם" (17).

שאלו את רבי: איזהו תספורת של כהן גדול. אמר להן רבי לשואליו: צאו וראו מתספורת בן אלעשה, חתנו של רבי שהיה עשיר גדול ופיזור הרבה מעות שילמדוהו אותה תספורת.

תניא שנינו ברייתא: רבי אומר: לא על חנם פיזר בן אלעשה את מעותיו, אלא כדי להראות בו תספורת של כהן גדול.

מבררת הגמרא: מאי פירוש "כסום יכסמו את ראשיהם"?

הדרן עלך כהן גדול

ועיין בחידושי רבינו יונה ובתוס' הרא"ש]. אבל התוס' [כן מצא הר"ן בתוספותיו] סוברים שהפסוק "כסום יכסמו" הוא דוקא בכהן גדול, ובתוס' הרא"ש מביא ראיה ממה שכתוב בהמשך: "ויין ושכר לא ישתו כל כהן" משמע שכסום יכסמו מדובר דוקא בכהן גדול. והר"ן מוכיח מסברא שהוא רק בכהן גדול, שאם כל הכהנים נהגו כן, היתה מתפשטת אומנות זו בכל העם, ומה הרבותא שפיזר בן אלעשה מעותיו על כך.

16. במקרא לא כתוב "לשרתני" וכן הוסגר לקמן דף פ"ד א'.

17. הר"ן מביא שמדברי רש"י משמע שכסום יכסמו את ראשיהם הוא אף בכהנים הדיוטות, ומדוייק הלשון רבים: "יכסמו את ראשיהם". וכן כל המשך הפסוק שם מדובר בכהנים הדיוטות. וצריך לומר שמה שאמרה הגמרא שבן אלעשה פיזר ממון הרבה על תספורת של "כהן גדול" הוא לאו דוקא, [או שאין גורסים "כהן גדול"